

ligefrem har taget det nødvendige Forbehold. Og et andet æret Medlem, som var særlig interesseret for Skolespørgsmaalet, det ærede Medlem for Holhøet Amts 5te Valgkreds (Korsgaard) udtalte sig paa samme Maade: „Men som den næstsidste ærede Taler udtrykkelig fremhævede, er det en Sag, der er forbeholdt. Vi gaa ikke ind paa nogen særlig Ordning af Postforholdene i Odense før til næste Aar eller maaste det følgende. Utsaa Vidtløftigheden deri behøver ikke at bevære det ærede Medlem.“ Det er altsaa en Misforstaelse af den højtærede Minister, at dette Forbehold ikke skulde være taget herfra. Nu siger den ærede Minister nok, at Odense Kommune har anlagt en Vej gennem Røffenhaven o. s. v., men der er kun disponeret over Røffenhaven i det Øjemed, hvortil den blev lagt, og den gamle Latinskole har jo sin Værdi, selv om den ikke anvendes til Posthus, saa der er jo slet ikke noget tabt, fordi denne Ordning ikke træffes, naar vi kunne træffe en bedre. Det er nemlig ikke en Ordning, der er truffen af Hensyn til Ministeren som Minister, men det er nærmere en Ordning, der er truffen af Hensyn til Statsinteresser. Finde vi, at disse kunne varetages bedre og billigere paa anden Maade, er det naturligt, at vi maa komme til at vælge denne Maade, som er mindre bekostelig, og jeg ser ikke rettere, end at naar vi anvende denne Sum eller en Del af den Sum, der er foreslaaet, til Omdannelse af den gamle Latinskole i Odense til Udvidelse af det nuværende Posthus, slippe vi meget billigere. Vi spare ikke alene den forøgede aarlige Udgift til den lokale Transport, Varme, Lys o. s. v., som der staar i den nævnte Skrivelse, men ogsaa Renterne af de 100,000, som den gamle Latinskole i sig selv er værd. Jeg finder saaledes, at det er et Spørgsmaal, der er værd at tage under nærmere Overvejelse af Finansudvalget. Jeg skal ikke forøge Debatten mere om dette Spørgsmaal paa dette Sted. Jeg tager det Vædringsforslag, jeg har stillet under Nr. 1 til § 6 og Vædringsforslaget under Nr. 9 til § 27, som er en Følge af det andet, tilbage.

Formanden (Søgsbro): Vædringsforslagene uden for Udvalgets Vædringsforslagsliste under Nr. 1 og 9 ere tagne tilbage. Er der nogen, der optager dem? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, ere de bortfaldne.

C. Sage: Jeg skal ikke væsentlig forlænge Diskussionen om Telegramtaksterne. Den staalatte Overbevisning, som plejer at

udmærke os Rigsdagsmænd, roffes jo ikke ved Argumenter. Jeg skal indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger til enkelte af de Ytringer, der ere fremkomne fra den ærede Ordfører og den højtærede Minister, og som jeg finder ikke bør henstaa uimodsagte. Der er ikke nogen Meningsforskel mellem de to ærede Herrer og mig derom, at det vilde være ønskeligt, om Telegrafvæsenet ikke gav noget Understud. Det er jeg fuldstændig enig i, men hvad jeg ikke er enig med de to Herrer i er det, at dette Understud bør staffles ud af Verden ved at forhøje Taksterne. Den ærede Ordfører betegnede dette som et Forsøg paa eller et Led i Bestræbelserne for at gennemføre en sparsommelig Administration. Jeg tror ikke, at man ret vel kan sige, at en sparsommelig Administration bestaar deri at lade Befolkningen betale mere. Hvis den ærede Ordfører virkelig vil lægge an paa at gennemføre større Sparsommelighed i Telegrafvæsenets Administration, saafremt der er nogen Mulighed derfor — og det tror jeg maaste nok, der er — vil han i mig finde en ivrig Støtte for saadanne Bestræbelser. Jeg har selv antydet i Gaar, at jeg tror, der kunde spares ikke lidt f. Eks. ved at forandre en hel Del af de nuværende smaa Stationer til Telefonstationer. Det er ogsaa muligt, at man ved forbedrede Apparater, ved i større Omfang at benytte automatiske Apparater, som nu ere bragte til en høj Grad af Fuldkommenhed, kunde spare en Del i Henseende til Personale — kort sagt det er muligt, at der ad forskellige saadanne Beje kunde indvindes adskilligt. Derimod er jeg tilbøjelig til at tro, at man finansielt set vilde gøre rettere i at ned sætte Telegramtaksterne end i at sætte dem op. Der er for mig ingen Tvivl om, at det er den i de senere Aar stadig stærkere Konkurrence fra Telefonens Side, som i væsentlig Grad har medvirket til at fremstafte Telegrafvæsenets Understud. Dette lader sig naturligvis meget vanskeligt dokumentere statistisk, men der kan dog anføres ogsaa bestemte Tal, som tjene til Støtte for denne Anskuelse. Naar man gaar tilbage til Halvfjerdserne og ser, hvorledes Forholdet den Gang var mellem Antallet af indenrigske Telegrammer og Antallet af mellemrigske Telegrammer, det vil sige af Telegrammer herfra til Udlandet, vil man finde, at i Femaaret 1875—79 udgjorde de mellemrigske Telegrammer i Gennemsnit 68 pCt. af de indenrigske. Dette Forhold var temmelig konstant; Tallet vekslede lidt og kunde være noget over eller under Gennemsnittet, men der var ikke betydelige Afvigelser i de enkelte Aar. Gaa vi dernæst til Femaaret 1880—84 — og det var i Begyn-